

L'11-S va deixar de ser una mica més català, a nivell mundial, quan a Xile hi va haver un cop d'estat horrorós, però sobretot quan per primer cop, des de Pearl Harbour, els Estats Units van rebre un atac al seu sòl. En un munt de guerres els han atacat, però mai de forma tan clara i evident com aquell matí en què tres avions es van estavellar contra objectius concrets que estaven en territori nord-americà. I per primer cop, els Estats Units van haver de començar a "gestionar" aquell tipus de desgràcia. No s'hi havien trobat mai fins aquest extrem.

Ho han intentat abans però els resultats sempre han estat bastant fallits... Aquí, en canvi, tenim bastanta més experiència a l'hora de parlar de temes com ara la Guerra Civil en totes les seves facetes possibles. Però encara ha d'arribar algú que vulgui i pugui parlar de l'11-M, oi?

Quan Don DeLillo, un dels escriptors que aquest any sonava més pel Nobel de Literatura, va escriure *L'home del salt* potser devia voler, entre moltes altres coses, mostrar com la societat nordamericana s'ha anat degradant i desgastant mica en mica al sentir-se tan vulnerable. En aquest magnífic llibre hi trobem un individu, en Keith, que surt com un fantasma d'un núvol de pols, cendra i merda que sobrevola Manhattan just després de la caiguda de les torres bessones.

Fent continus petits salts al passat i tornades al present, DeLillo ens presenta un retrat del recorregut que viuen, no només en Keith sinó també altres personatges "caiguts" com la Lianne, en Martin, etc., i que va des del "ho érem tot" i el "ens creïem déus" fins a un desconeixement i una pèrdua d'identitat que en mostra, sobretot, una esma perduda i desgraciada, i un sentiment de càstig merescut.

-Viatjar, sí, és una cosa que hauries de plantejar-te -va dir-. Quan tornis a tenir el genoll bé, ens n'anirem, ho dic de debò.

-Lluny

-Lluny

-Ruïnes -va dir la Nina.

-Ruïnes.

-Ja tenim les nostres ruïnes. Però m'estimo més no veure-les.

En Martin va avançar al llarg de la paret en direcció cap a la porta.

-Però és per això que vau construir les torres, no? No es van alçar les torres com un símbol fantàstic de la riquesa i del poder perquè un dia es convertissin en un símbol fantàstic de la destrucció? Una cosa així es construeix per poder-la veure caure. La provocació és òbvia. Quin altre motiu hi podria haver per pujar tan amunt i després duplicar-ho, fer-ho dues vegades? És una fantasia, per què no, doncs, fer-ho dues vegades? És com dir: aquí la teniu, esfondreu-la.

Aleshores va obrir la porta i se'n va anar.

I tant que es va esfondrar. Tot. Els edificis i l'ànim, però no l'ànima. I Don DeLillo ho narra a la perfecció. Ens narra la gestió de la desgràcia més enllà dels morts d'aquell 11-S.

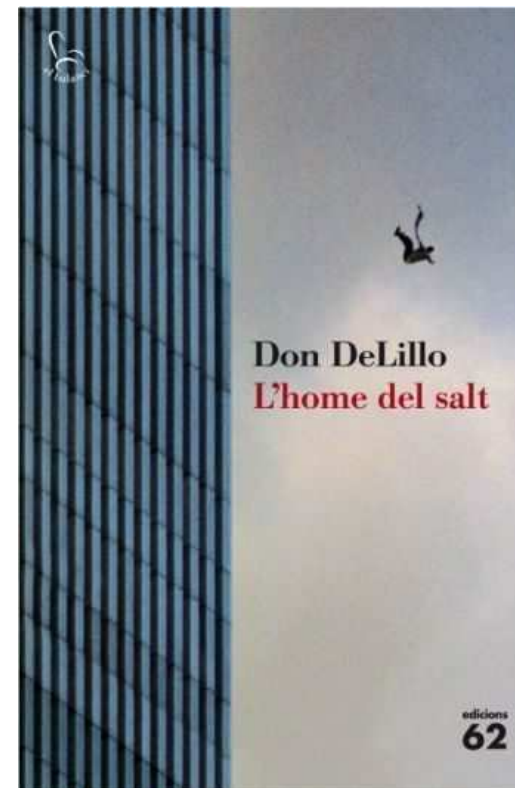
Un detall brillant: dels tres capítols del llibre, n'hi ha un que s'anomena "Bill Lawton", que és un home de qui el fill d'en Keith només parla amb els seus amics de l'escola i de qui els seus pares no en poden saber res.

Us convido a descobrir qui és aquest home misteriós llegint aquest llibre, que val molt la pena. Una pista: no és *L'home del salt*...

BOU, Martí. *Nosaltresllegim.cat*. Edicions 62, 2013. <http://www.nosaltresllegim.cat/2013/lhome-del-salt-de-don-delillo/>

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

L'Home del salt de Don DeLillo

Trobada

el dimarts 28 de febrer

a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

L'11-S va deixar de ser una mica més català, a nivell mundial, quan a Xile hi va haver un cop d'estat horrorós, però sobretot quan per primer cop, des de Pearl Harbour, els Estats Units van rebre un atac al seu sòl. En un munt de guerres els han atacat, però mai de forma tan clara i evident com aquell matí en què tres avions es van estavellar contra objectius concrets que estaven en territori nord-americà. I per primer cop, els Estats Units van haver de començar a "gestionar" aquell tipus de desgràcia. No s'hi havien trobat mai fins aquest extrem.

Ho han intentat abans però els resultats sempre han estat bastant fallits... Aquí, en canvi, tenim bastanta més experiència a l'hora de parlar de temes com ara la Guerra Civil en totes les seves facetes possibles. Però encara ha d'arribar algú que vulgui i pugui parlar de l'11-M, oi?

Quan Don DeLillo, un dels escriptors que aquest any sonava més pel Nobel de Literatura, va escriure L'home del salt potser devia voler, entre moltes altres coses, mostrar com la societat nordamericana s'ha anat degradant i desgastant mica en mica al sentir-se tan vulnerable. En aquest magnífic llibre hi trobem un individu, en Keith, que surt com un fantasma d'un núvol de pols, cendra i merda que sobrevola Manhattan just després de la caiguda de les torres bessones.

Fent continus petits salts al passat i tornades al present, DeLillo ens presenta un retrat del recorregut que viuen, no només en Keith sinó també altres personatges "caiguts" com la Lianne, en Martin, etc., i que va des del "ho érem tot" i el "ens crèiem déus" fins a un desconeixement i una pèrdua d'identitat que en mostra, sobretot, una esma perduda i desgraciada, i un sentiment de càstig merescut.

-Viatjar, sí, és una cosa que hauries de plantejar-te -va dir-. Quan tornis a tenir el genoll bé, ens n'anirem, ho dic de debò.

-Lluny

-Lluny

-Ruïnes -va dir la Nina.

-Ruïnes.

-Ja tenim les nostres ruïnes. Però m'estimo més no veure-les.

En Martin va avançar al llarg de la paret en direcció cap a la porta.

-Però és per això que vau construir les torres, no? No es van alçar les torres com un símbol fantàstic de la riquesa i del poder perquè un dia es convertissin en un símbol fantàstic de la destrucció? Una cosa així es construeix per poder-la veure caure. La provocació és òbvia. Quin altre motiu hi podria haver per pujar tan amunt i després duplicar-ho, fer-ho dues vegades? És una fantasia, per què no, doncs, fer-ho dues vegades? És com dir: aquí la teniu, esfondreu-la.

Aleshores va obrir la porta i se'n va anar.

I tant que es va esfondrar. Tot. Els edificis i l'ànim, però no l'ànima. I Don DeLillo ho narra a la perfecció. Ens narra la gestió de la desgràcia més enllà dels morts d'aquell 11-S.

Un detall brillant: dels tres capítols del llibre, n'hi ha un que s'anomena "Bill Lawton", que és un home de qui el fill d'en Keith només parla amb els seus amics de l'escola i de qui els seus pares no en poden saber res.

Us convido a descobrir qui és aquest home misteriós llegint aquest llibre, que val molt la pena. Una pista: no és L'home del salt...

BOU, Martí. *Nosaltresllegim.cat*. Edicions 62, 2013. <http://www.nosaltresllegim.cat/2013/lhome-del-salt-de-don-delillo/>

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

L'Home del salt de Don DeLillo

Trobada

el dimarts 28 de febrer

a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS